

Prese un informācija

Eiropas Savienības Tiesa
PAZIŅOJUMS PRESEI Nr. 50/21
Luksemburgā, 2021. gada 25. martā

Spriedums lietās C-152/19 P *Deutsche Telekom AG/Komisija*
un C-165/19 P *Slovak Telekom a.s./Komisija*

Tiesa noraida apelācijas sūdzības, ko *Slovak Telekom* un *Deutsche Telekom* ir iesniegušas par Vispārējās tiesas spriedumiem attiecībā uz pretkonkurences darbībām Slovākijas telekomunikāciju tirgū

Naudas sods 38 061 963 EUR, kas solidāri ir jāmaksā šīm abām sabiedrībām, un naudas sods 19 030 981 EUR, kas ir jāmaksā vienīgi "Deutsche Telekom", tādējādi paliek nemainīgs

Slovak Telekom a.s. (turpmāk tekstā – “ST”) kā vēsturiskais telekomunikāciju operators Slovākijā piedāvā platjoslas pakalpojumus savos fiksētajos vara un optiskās šķiedras kabeļu tīklos. ST tīklos ietilpst arī “vietējā sakaru līnija”, proti, fiziskās līnijas, kas saista, no vienas puses, abonenta tālruņa kontaktligzdu un, no otras puses, fiksētā telefonsakaru tīkla galveno komutatoru.

Veicot sava valsts tirgus analīzi, Slovākijas telekomunikāciju regulatīvā iestāde 2005. gada 8. martā pieņēma lēmumu, kurā ST bija norādīta kā operators ar būtisku ietekmi atsaistītas piekļuves vietējai sakaru līnijai vairumtirdzniecības tirgū. Līdz ar to ST saskaņā ar Savienības tiesisko regulējumu¹ bija jāpiešķir alternatīvajiem operatoriem piekļuve tai piederošajai vietējai sakaru līnijai, tādējādi ļaujot jaunpienācējiem izmantot šo infrastruktūru, lai piedāvātu savus pakalpojumus galalietotājiem.

2014. gada 15. oktobrī Komisija pieņēma lēmumu, ar kuru ST un tās mātesuzņēmumam *Deutsche Telekom AG* (turpmāk tekstā – “DT”) tika uzlikts sods par to, ka tās ļaunprātīgi izmantoja savu dominējošo stāvokli Slovākijas platjoslas interneta pakalpojumu tirgū, ierobežojot alternatīvo operatoru piekļuvi savai vietējai sakaru līnijai laikposmā no 2005. līdz 2010. gadam (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”). Konkrētāk, Komisija pārmeta ST un DT, ka tās esot pārkāpušas LESD 102. pantu, savā standartpiedāvājumā atsaistītas piekļuves savai vietējai sakaru līnijai jomā nosakot negodīgus noteikumus un nosacījumus un piemērojot negodīgas cenas, kas neļauj tikpat efektīvam operatoram bez zaudējumiem atveidot ST piedāvātos mazumtirdzniecības pakalpojumus. Tādēļ Komisija uzlika ST un DT solidāri naudas sodu 38 838 000 EUR, kā arī DT – naudas sodu 31 070 000 EUR.

Ar 2018. gada 13. decembra spriedumiem *Deutsche Telekom/Komisija* un *Slovak Telekom/Komisija*² Vispārējā tiesa daļēji atcēla apstrīdēto lēmumu, nosakot naudas sodu, kas solidāri ir jāmaksā ST un DT, 38 061 963 EUR un naudas sodu, kas ir jāmaksā tikai DT, 19 030 981 EUR.

Tiesa **noraidīja ST un DT iesniegtās apelācijas sūdzības**, šajā ziņā precizējot sava sprieduma *Bronner*³ piemērošanas jomu saistībā ar piekļuves dominējošā stāvoklī esošam uzņēmumam piederošai infrastruktūrai atteikuma kvalificēšanu par ļaunprātīgu LESD 102. panta izpratnē. Minētajā spriedumā Tiesa noteica augstāku sliekšni, lai secinātu, ka dominējošā stāvoklī esoša

¹ Runa ir tostarp par Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2887/2000 (2000. gada 18. decembris) par neierobežotu piekļuvi vietējai sakaru līnijai (OV 2000, L 336, 4. lpp.) un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2002/21/EK (2002. gada 7. marts) par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) (OV 2002, L 108, 33. lpp.).

² Vispārējās tiesas spriedumi, 2018. gada 13. decembris, *Deutsche Telekom/Komisija*, [T-827/14](#), un *Slovak Telekom/Komisija*, [T-851/14](#); skat. arī paziņojumu presei [Nr. 196/18](#).

³ Tiesas spriedums, 1998. gada 26. novembris, *Bronner*, [C-7/97](#); skat. arī paziņojumu presei [Nr. 72/98](#).

uzņēmuma atteikums nodot tam piederošu infrastruktūru konkurējošu uzņēmumu rīcībā ir ļaunprātīga rīcība.

Tiesas vērtējums

Vispirms Tiesa uzsver, ka ikviens uzņēmums, pat ja tas ir dominējošā stāvoklī, principā var atteikties slēgt līgumu un ļaut izmantot infrastruktūru, kuru tas ir attīstījis savām vajadzībām. Tas, ka dominējošā stāvoklī esošam uzņēmumam tā ļaunprātīga atteikuma dēļ ir noteikts pienākums slēgt līgumu ar konkurējošu uzņēmumu, lai tam ļautu piekļūt savai infrastruktūrai, tādējādi īpaši aizskar brīvību slēgt līgumu un dominējošā stāvoklī esoša uzņēmuma tiesības uz īpašumu. Līdz ar to, ja dominējošā stāvoklī esošs uzņēmums atsakās sniegt piekļuvi savai infrastruktūrai, lēmums uzlikt šim uzņēmumam pienākumu piešķirt šādu piekļuvi saviem konkurentiem no konkurences politikas viedokļa var tikt pamatots tikai tad, ja šim dominējošā stāvoklī esošajam uzņēmumam ir patiesa kontrole attiecīgajā tirgū.

Turpinājumā Tiesa precizē, ka spriedumā *Bronner* Tiesas izklāstīto nosacījumu, it īpaši trešā no šiem nosacījumiem, piemērošana ļauj noteikt, vai dominējošā stāvoklī esošam uzņēmumam ir šāda kontrole tā infrastruktūras dēļ. Saskaņā ar šo spriedumu dominējošā stāvoklī esošs uzņēmums var būt spiests sniegt piekļuvi infrastruktūrai, ko tas ir attīstījis savas darbības vajadzībām, tikai tad, ja, pirmkārt, šīs piekļuves atteikums var novērst jebkādu konkurenci no tā konkurējošā uzņēmuma puses, kas lūdz piekļuvi, otrkārt, šis atteikums nevar būt objektīvi pamatots un, treškārt, šāda piekļuve ir nepieciešama konkurējoša uzņēmuma darbībai, proti, ja nav faktiska vai potenciāla šīs infrastruktūras aizvietošana.

Savukārt, ja dominējošā stāvoklī esošs uzņēmums sniedz piekļuvi savai infrastruktūrai, bet pakļauj šo piekļuvi negodīgiem nosacījumiem, spriedumā *Bronner* Tiesas paredzētie nosacījumi nav piemērojami. Proti, lai gan šāda rīcība var būt ļaunprātīga, jo tā var radīt pretkonkurences sekas attiecīgajos tirgos, to nevar pielīdzināt dominējošā stāvoklī esoša uzņēmuma atteikumam piekļūt tā infrastruktūrai, jo par konkurenci atbildīgās iestādes nevar piespiest šo uzņēmumu sniegt piekļuvi infrastruktūrai tāpēc, ka šī piekļuve jau ir tikusi piešķirta. Pasākumi, kas būtu veicami šādā kontekstā, līdz ar to mazāk kaitētu dominējošā uzņēmuma brīvībai slēgt līgumus un tā tiesībām uz īpašumu nekā fakts, ka tas tiktu piespiests sniegt piekļuvi savai infrastruktūrai, kad tas to ir paredzējis savas darbības vajadzībām.

Ņemot vērā Savienības tiesisko regulējumu, ar kuru *ST* ir noteikts pienākums konkurējošiem uzņēmumiem sniegt piekļuvi tās vietējai sakaru līnijai, Tiesa atgādina, ka šis Slovērijas telekomunikāciju operators nevarēja un nav faktiski atteicies tai piešķirt piekļuvi. Savukārt, tieši piemērojot savu lēmumu pieņemšanas autonomiju attiecībā uz šīs piekļuves struktūru, *ST* noteica apstrīdētajā lēmumā apšaubīto piekļuves kārtību un nosacījumus. Tā kā tie nenožīmē piekļuves atteikumu, kas būtu salīdzināms ar piekļuves atteikumu, par kuru ir taisīts spriedums *Bronner*, **minētajā gadījumā Tiesas izvirzītie nosacījumi nav piemērojami izskatāmajā lietā.** Pretēji *ST* un *DT* izvirzītajiem argumentiem Komisijai līdz ar to **nebija jāpierāda, ka piekļuve *ST* vietējai sakaru līnijai ir nepieciešama konkurējošo operatoru ienākšanai tirgū, lai apstrīdēto piekļuves kārtību un nosacījumus varētu kvalificēt kā dominējošā stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu.**

Tā kā citi *ST* un *DT* izvirzītie pamati, kas attiecas it īpaši uz *ST* cenu politikas vērtējumu, kuras rezultātā notika maržu saspiešana, un uz *DT* kā mātesuzņēmuma vainojamību pārkāpumā, arī tika noraidīti, **Tiesa noraida apelācijas sūdzības kopumā.**

ATGĀDINĀJUMS. Noteiktos apstākļos Tiesā var pārsūdzēt Vispārējās tiesas spriedumu vai rīkojumu vienīgi par tiesību jautājumiem. Pārsūdzībai principā nav apturošas iedarbības. Ja apelācijas sūdzība ir pieņemama un pamatota, Tiesa atceļ Vispārējās tiesas nolēmumu. Ja lieta ir izskatāmā stāvoklī, Tiesa šajā lietā var pieņemt galīgu nolēmumu. Pretējā gadījumā tā nodod lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, kurai ir saistošs Tiesas pieņemtais nolēmums apelācijas tiesvedībā.

Neoficiāls dokuments plašsaziņas līdzekļu vajadzībām, kas Tiesai nav saistošs.

Pilns sprieduma teksts ([C-152/19 P](#) un [C-165/19 P](#)) tiek publicēts CURIA tīmekļvietnē pasludināšanas dienā.

Kontaktpersona presei: Gitte Stadler ☎ (+352) 4303 3127